

PEVSKO DRUŠTVO «LIPA» V LITJI

priredi

v sredo, dne 8. decembra 1926
v dvorani Sokolskega doma

PEVSKI VEČER Z VESELOIGRO

Pevovodja: PETER JEREB

SPORED:

1. Dr. Schwab: Še ena.	} Mešani zbori.
2. Dr. G. Ipavec: Milada.	
3. P. Jereb: V snegu.	
4. P. Jereb: Veterček.	

J. Štoka: MUTASTI MUZIKANT

Veseloigra v enem dejanju.

5. St. Premrl: Rože za Marijo.
6. A. Lajovic: Pesem nagajivka.
Ženska zbor s spremljevanjem klavirja.
7. P. Jereb: Šumi les.
8. E. Adamič: Ciganska posmehulja.
Mešana zbor.

Začetek ob 20. uri.

Vstopnina: Sedeži I. reda 10 Din, II. reda 8 Din,
III. reda 6 Din. Stojišča 3 Din.

Sode luje kvartet Ljublj, Zvona

ŠE ENA.

(Oton Župančič.)

Zaljubilo se je solnce
v gizdavo devojko Ano,
zaljubilo, pa poslalo
troje snubcev k nji.

Prvi snubci — drobne tičke.
Ana tičke polovila.
Drugi snubci — rdeče rože.
Ana rože posadila.
Tretji snubci — zlati žarki.
Ana okna zagrnala.

Ana okna zagrnala,
a za okni Ano ljubil
jaz sem mlad junak.

Drobne ptičke pesmi pele,
rdeče rožice duhtele,
žarki kukali skoz okno —
e — kdor je junak!

MILADA.

(F. Končan.)

Ob rek obalih val šumi
v glasovih žalih: „Več ga ni!“
Na vrtu roži dan blede
pa slavec toži: „Več ga ni!“
V temni dobravi dih šumi,
drevesom pravi: „Več ga ni!“
Ko zora počí, noč beži,
solzice toči: „Več ga ni!“
In srce vedno govori
le tožbo jedno: „Več ga ni!“

V SNEGU.

(Simon Jenko.)

Hribi še beli so,
rože še ne cveto.
Kmal' bo pomlad prišla,
rože bo sklicala.

Samo moje srce
žalostno bode še.
Zanj več pomladi ni,
zanj več veselja ni.

VETERČEK.

(Bogumila.)

Veterček moj, oj, veter hladan,
ali do njega pot ti je znan?
V tihi dolin'ci sredi vasi
hišica meni najdražja stoji.

Pojdi do hiše, tamkaj postoj,
pesem po svoje tam mu zapoj!
Morda se name spomni tedaj
pa mi en zdihljaj pošlje nazaj.

A če morda zdaj sladko že spi,
s spanja buditi treba ga ni.
Sladko naj spava, sanja nocoj,
ti pa se vrni, veterček moj!

ROŽE ZA MARIJO.

Po rajju Jezus hodi in ovčke bele pase,
in kamor stopi z nožico svojo, tam roža rdeča zrasede.

In angeli za njim gredo, vse rdeče rože pobero,
vse rdeče rože pobero in Materi Mariji jih neso:

„Poglej, Marija! Jezušček, Tvoj sin,
pošilja Ti te rože za spomin.“

PESEM NAGAJIVKA.

(Oton Župančič.)

Zima, zima bela
vrh gore sedela,
vrh gore sedela,
pa tako je pela,

da bo Mirka vzela,
ker on nič ne dela,
ker on nič se ne uči.
Čaki, čaki Mirko ti!

ŠUMI LES.

(Kette.)

Šumi les. Greva po senčnih poteh,
molčiva, brblja pa sinica v vrhah:
Fuj, fuj, cicifuj.

Kraj tihe vasi Marijo zvonil.
Marija molči, v mojem srcu žgoli:
Fuj, fuj, cicifuj.

Šumi les. In jaz zavriskam glasno.
In skrije obraz, jo poljubim sladko.
Fuj, fuj, cicifuj.

Bo kmalu zvonil, zvonil bo zaman,
ah, zaman bo glasil:
Fuj, fuj, cicifuj.

CIGANSKA POSMEHULJA.

(Narodno besedilo.)

Cigani se oženido;
ajme cendu, mendu zeleno.
Drevi so jo poprosili;
ajme — — — — —
V torek so jo poročili;
ajme — — — — —
V sredo sina je povila;
ajme — — — — —
V četrtek so ga krstili;
ajme — — — — —
V petek so mu svete dali;
ajme — — — — —
Ako neče krasti,
Bog mu ne daj rasti!
Ala, brate,
na zelene trate.

